„Niech mnie pocałuje pocałunkami swych ust! Bo miłość twa słodsza jest niż wino”
— Pieśń nad Pieśniami 1,2

Wstęp: Tajemnicza księga pełna Bożej miłości

Pieśń nad Pieśniami, tradycyjnie przypisywana królowi Salomonowi, to jedna z najbardziej enigmatycznych i wzniosłych ksiąg całego Pisma Świętego. Na pierwszy rzut oka wydaje się być poematem miłosnym między oblubienicą a jej umiłowanym, pełnym czułości, tęsknoty i języka zmysłowego. Jednak od pierwszych wieków chrześcijaństwa – a także w tradycji rabinicznej – odczytywano tę księgę jako coś znacznie głębszego: **mistyczną alegorię** miłości Boga do swojego ludu, a precyzyjniej, miłości Chrystusa do swojej Oblubienicy – Kościoła.

Dziś, w świecie, w którym miłość często mylona jest z pożądaniem, a wierność przeżywa kryzys, ta starożytna księga świeci jak pochodnia. Zaprasza nas, by na nowo odkryć prawdziwą miłość – tę, która płonie, ale nie niszczy; która szuka, ale nie zawłaszcza; która czeka, daje siebie, trwa. Pytanie, czy *Oblubienica z Pieśni* to Kościół, nie jest jedynie literacką ciekawostką – to pytanie, które może całkowicie odmienić nasz obraz Boga, nas samych i naszego życia duchowego.

---

1. Pieśń natchniona ogniem Ducha Świętego

Hebrajski tytuł księgi to *Shir HaShirim*, czyli „Pieśń nad pieśniami” – forma superlatywna: najpiękniejsza z pieśni, najwspanialsza. Nie jest to zwykły poemat romantyczny, lecz boska poezja, natchniona Duchem Świętym, jak twierdził św. Hieronim. To księga, którą można zrozumieć tylko z otwartym sercem, na modlitwie i w kontemplacji.

Tradycja Ojców Kościoła, zwłaszcza Orygenes, św. Grzegorz z Nyssy i św. Bernard z Clairvaux, odczytywała ten tekst jako bogatą alegorię miłości między Chrystusem a Kościołem, lub Chrystusem a indywidualną duszą. Dla św. Bernarda *Pieśń* to przejście od prawa do miłości, od służby do oblubieńczości.

---

2. Kim jest Oblubienica?

Oblubienica z Pieśni to główna postać żeńska poematu. Szuka, kocha, tęskni, śni, woła, czeka. Nie jest bierna: to zakochana kobieta, aktywna i odważna, która nie boi się wstać w nocy, by szukać swojego umiłowanego.

Teologicznie, Oblubienica symbolizuje:

- **Kościół powszechny**, który oczekuje Oblubieńca, Chrystusa, na końcu czasów: *„Oblubienica jego się przygotowała”* (Ap 19,7).
- **Indywidualną duszę**, która szuka Boga na modlitwie, w nocy wiary, w duchowej pustyni.
- **Najświętszą Maryję Pannę**, doskonałą Oblubienicę, Niepokalaną, Wierną, która najpełniej uosabia mistyczną oblubienicę.

W tym potrójnym ujęciu postać Oblubienicy mówi do każdego z nas. Czy i my, jak ona, jesteśmy duszami zakochanymi w Chrystusie? Czy oczekujemy Go, jak oblubienica czeka na swojego ukochanego? Czy przeżywamy naszą wiarę jako świętą historię miłości?

---

3. Alegoria oblubieńcza w całym Piśmie Świętym

Obraz małżeństwa między Bogiem a Jego ludem przewija się przez całe Pismo Święte. *Pieśń nad Pieśniami* nie jest więc wyjątkiem, lecz wpisuje się w głęboko zakorzenioną i świętą tradycję:

- W **Księdze Ozeasza** Bóg jest zdradzonym małżonkiem, którego żona (Izrael) okazuje się niewierna – a mimo to Bóg nadal ją kocha.
- W **Izajaszu 62,5** czytamy: *„Jak oblubieniec cieszy się z oblubienicy, tak twój Bóg będzie się cieszył tobą.”*
- W **Ewangelii** Chrystus przedstawia się jako Oblubieniec (por. Mt 9,15).
- Św. Paweł pisze: *„Tajemnica to wielka, a ja mówię: w odniesieniu do Chrystusa i do Kościoła.”* (Ef 5,32)
- **Apokalipsa** kończy się małżeństwem: *„Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę godów Baranka”* (Ap 19,9).

Cała historia zbawienia to historia miłości. Bóg stworzył człowieka z miłości. Grzech zniszczył

tę jedność. Chrystus przyszedł jako Oblubieniec, by odkupić swoją Oblubienicę i oczyścić ją swoją Krwią. Na końcu czasów ta miłość zostanie spełniona w wiecznym weselu.

---

4. Praktyczne zastosowania: żyć jak Oblubienica

a. **Żyć pragnieniem Chrystusa**

Oblubienica z Pieśni nie zadowala się letnim życiem. *„W nocy szukałam ukochanego mego serca”* (Pnp 3,1). To pragnienie, to poszukiwanie, musi stać się także naszym udziałem. Wiara to nie ideologia, nie tradycja – to historia miłości. Jak bardzo naprawdę szukamy Chrystusa w naszej codzienności?

Wskazówka duszpasterska: Codziennie znajdź czas na „spotkanie” z Oblubieńcem – w Eucharystii, w cichej modlitwie, w Słowie Bożym. Pielęgnuj to pragnienie.

b. **Wierność w próbach**

Oblubienica cierpi, jest niezrozumiana, przechodzi przez noc, szuka i nie znajduje… ale nie rezygnuje. To obraz Kościoła prześladowanego, duszy kuszonej, wierzącego, który nie widzi, ale wierzy.

Wskazówka duszpasterska: W „nocach duszy”, gdy Bóg wydaje się nieobecny, nie przestawaj Go szukać. Właśnie wtedy miłość się oczyszcza. Rozmawiaj z kierownikiem duchowym, módl się psalmami, wytrwaj.

c. **Piękno wewnętrzne: czystość i świętość**

„Cała jesteś piękna, przyjaciółko moja, i nie ma w tobie skazy” (Pnp 4,7). Ten werset odnosi się do Maryi, Niepokalanej, ale także do Kościoła uwielbionego. W czasach, które czczą wygląd zewnętrzny, *Pieśń* przypomina nam o pięknie czystości, świętości, czystego serca.

Wskazówka duszpasterska: Codziennie rób rachunek sumienia. Regularnie korzystaj z sakramentu pokuty – to sakrament wewnętrznego piękna. Czystość to nie represja, lecz wolność duszy zakochanej.

d. **Komunia Święta: pocałunek Oblubieńca**

„Niech mnie pocałuje pocałunkami swych ust…” – święci odczytywali ten werset jako symbol Komunii Świętej. Pocałunek Boga dla duszy spełnia się najpełniej w Eucharystii: realna obecność, realna miłość, realne zjednoczenie.

Wskazówka duszpasterska: Dobrze przygotuj się do Komunii. Nigdy nie przyjmuj jej w sposób rozproszony czy chłodny, ale z miłością i świadomością. Uwielbiaj Chrystusa. Po przyjęciu Go – trwaj w ciszy: oto twój Umiłowany.

---

5. Przewodnik duchowy: być Oblubienicą, być Kościołem

1. **Uznaj siebie za Oblubienicę Chrystusa**

- Czytaj powoli *Pieśń nad Pieśniami*, jakby każdy werset był skierowany do ciebie.
- Napisz list miłosny do Chrystusa: wyraź swoje pragnienie, poszukiwanie, rany, radość.

2. **Upiększaj swoją duszę**

- Comiesięczna spowiedź, codzienna modlitwa, konkretna miłość bliźniego.
- Pokochaj liturgię: niech twoje życie stanie się przestrzenią zaślubin z Oblubieńcem.

3. **Kochaj Kościół**

- Nie krytykuj go z zewnątrz: kochaj, jak Chrystus go kocha.
- Zaangażuj się w życie swojej parafii: bądź aktywną częścią Oblubienicy, która oczekuje.

4. **Żyj miłością jako powołaniem**

- W małżeństwie, w życiu konsekrowanym czy w celibacie: twoim powołaniem jest zjednoczenie z Chrystusem.
- Przeżywaj swój stan życia jako odpowiedź miłości – nie jako obowiązek, ale jako przymierze.

Zakończenie: Miłość, która nie przemija

„Połóż mnie jak pieczęć na twoim sercu, jak pieczęć na twoim ramieniu: bo miłość jest mocna jak śmierć…” (Pnp 8,6). Tak kończy się *Pieśń nad Pieśniami*. Nie ucztą, nie ceremonią, ale wyznaniem wiecznej miłości, silniejszej niż śmierć. Tak Chrystus kocha ciebie, kocha swój Kościół, kocha każdą duszę.

A ty?
Czy chcesz być Jego Oblubienicą?
Czy chcesz przeżywać swoją wiarę jako historię miłości?
Czy chcesz szukać Go w nocy i oczekiwać Jego powrotu?
Czy możesz powiedzieć: *„Przyjdź, Panie Jezu”*?

Modlitwa końcowa

> *Panie Jezu, Oblubieńcze mojej duszy,*
> *naucz mnie kochać Cię jak Oblubienica z Pieśni.*
> *Naucz mnie szukać Cię całym sercem,*
> *czekać na Ciebie jak na brzask poranka,*
> *oddać Ci siebie jako dar miłości.*
> *Niech całe moje życie stanie się pieśnią weselną,*
> *a moja dusza – mieszkaniem dla Ciebie.*
> *Amen.*